रामायण गानम्

RAMAYANA GANAM

BY

Sri M. V. HARIHARA AYYAR, B. A., B. L.

SUB JUDGE TIRUCHIRAPALLI

1953

FOREWORD

The Ramayana gives a many-sided picture of a perfect life. We are brought face to face with a series of difficult, baffling and tragic situations and shown how Rama and the other principal characters react to them and ultimately tide over them without swerving in the least from the path of Dharma. It is described by the sage Valmiki that the kings who adorned the throne of Ayodhya were possessed of such heroic and noble outlook that there was progress in every department of the country's activities Dharma was then the chief factor that shaped men's lives. Through his thoughts and manifold contacts each individual was to evolve steadily and dedicate his virtues to the service of society Different groups had their special Dharmas too, but neither an individual nor a group was looked upon as having acted in pursuance of Dharma if clash, oppression, misery and obstruction to spiritual evolution resulted in actual practice. It is interesting and instructive to be acquainted with the various characters who figure in the Ramayana. One finds how Ravana and Vibhishana stand in marked contrast and how Vibhishana

reaped the highest reward as in him one finds an example of Dharma manifesting itself, transcending the limitations imposed by demonical birth and natural affection towards relatives, kings and country. Endowed with strength and clearness of vision, as every follower of Dharma invariably becomes, he spoke out his mind fearlessly in the assembly of Ravana and his ministers

2. Coming to the Vanara Camp, we find the faithful, devoted, mighty, intelligent and blessed with long life Hanuman, for whom Rama entertained high regard from the very first meeting For Hanuman, Rama became his chosen spiritual ideal and so he dedicated himself heart and soul to the promotion of Rama's welfare. Rama's name or that of Sita brought inexhaustible energy into his limbs and was the secret of all the wonderful things he accomplished. "May my devotion to Thee remain unshaken," he prayed to Rama after the latter's coronation at Ayodhya, and "may my mind never conceive attachment unto any other object, vouchsafe also that I may continue to live so long as Thy story continued to be told on earth." Rama graciously granted the prayer of his ardent devotee. Vali and Sugreeva, the royal brothers form another

pair of characters whose relations with each other and with Rama reveal the working of Dharma in some other respects Vali's final reconciliation with Sugreeva and concern in the future of Tara and Angatha and Sugreeva's own genuine repentance for having sought the death of his brother who had generously let him off alone after many a combat, have enormous power of appeal and show the noble heights of Dharma to which those heroic ones could soar

3 Sita is the ideal wife. That marriage was to be considered a sacred trust to rear up a generation that will solve all unsolved problems of the family, country or even of the world instead of adding to them, was recognised by and taught to all those who chose to enter the householder's stage. Accepting the principles of married life, Sita remained faithful to her Lord in spite of her numerous trials she had to undergo "I have been taught," urged she, "by my parents to follow my husband in all conditions of life. I shall carry out that lesson today and abide by no other counsel" "This Sita, my daughter," Janaka said addressing Rama, "Do Thou accept as thy partner in the observance of every Dharma. May she be of exalted piety and

devoted to thee, her husband, following thee like a shadow" Devotion to her husband broadened Sita's sympathies instead of narrowing them. "I do not grieve so much for Rama or the mighty car warrior Lakshmana," said she, "as for the wretched mother-in-law of mine who constantly thinks of the promised return of all of us from the forest." Abandoning the forest while carrying Rama's future heirs in the womb, she remained patient like the earth from whom she claimed her birth, for she was convinced that her virtuous husband thus treated her harshly only for upholding the Dharma of the ideal king The perfect wife that she was, she performed her proper duty by praying continually for the welfare of Rama and his subjects and never expressed a word of reproach or complaint against him for the attitude he chose to adopt Rama and Sita showed that marriage could be an indissoluble bond resulting in mutual confidence and esteem and in the rearing up of heroic sons in spite of enforced exiles apparently inhuman treatment and all the shocks given by a hostile external world. Rama is presented in every context as the ideal man He seldom moved from the position that he was, a mere man, Rama, son of Dasaratha. No doubt he is described as the possessor of all virtues a man can

inherit or acquire. But there is not the least suggestion that he obtained them just because he was divine and not because he underwent the necessary discipline laid down for ordinary men. If he developed splendid intelligence, or philosophic wisdom or could excel in military feuds or in answering controversialists, or even in singing, it was only because he deligently engaged himself in the study of the respective subjects and in serving his seniors and preceptors. Rama's relations with his brothers form an interesting set off to those of Ravana with Vibishana, or of Vali with Sugreeva. If Lakshmana remained sleepless at nights keeping faithful as a servant and bodyguard, considering that as the best part for his spiritual advancement, Bharata, who expressed identical feelings when he condemned his mother, lived like an ascetic or ruled the country in Rama's name using Rama's sandals to symbolise his presence in the city Chathrugana's attachment was equally strong Thus by the time he got reconciled to the laws of the kingdom and of his father, he was confronted with the loss of his wife, when after meeting enormous difficulties he recovered his wife and became installed on the throne, there arose a whisperous scandal and he had to banish his wife in the woods and lose with her his future

heirs as well. Long afterwards his silent sorrows mitigated a little when he recognised his children and took them to the palace But the second ordeal which he imposed on Sita resulted in her final disappearance from the earth Lastly, to crown his human woes there cropped up the need for killing or banishing Lakshmana when only a few days more of life remained for them There was no situation from which he shrank o which he did not endeavour to solve by his regard for truth and justice and his readiness to sacrifice his interests to achieve the welfare of others To put it shortly, Rama was an embodiment of Dharma in its manifold shapes.

I have just pointed out the cultural lessons taught in the Ramayana The great epic of Valmiki contains 24000 verses Adyatma Ramayana, which reminds the reader at every turn that Rama was conscious of his divinity although he would continue to behave like an ordinary man suffering patiently the sorrows that fell to his lot, contains more than 5 to 6 thousand verses Many a poet of later years has drawn inspiration from the glorious history of Rama and has either translated these two ancient works into Vernacular languages or produced original compositions giving elaborate treatment to parti-

cular episodes. The story is shortly condensed in the 100 slokas which comes by the name of 'Samshepa Ramayana.' To bear in mind the various lessons taught in the Ramayana, to which I have already adverted in brief, it will be certainly advantageous and worthwhile to repeat the whole story daily, if possible That can be achieved only if the whole story is composed in a shorter compass It is stated that the great book of Valmiki was sung by Kusa and Lava in Rama's Court That shows that a musical recitation will be a great aid not only for concentration but also for enlivening and animating the spirit It is well-known that music has got such a charm and is a great aid to develop bakthi or devotion. I think the composition of Ramayana in 54 verses in a musical style composed by a great Poet Laureatte Sri Krishnamurthi Sastrigal at the instance of Sri M V Harihara Aiyar, Sub Judge, Tiruchinapalli, who is now publishing it, will, in my opinion, go a great deal in spreading the spiritual lessons taught in the Ramayana even to the ordinary folk

It must be of particular advantage to young children who can so easily repeat them by heart in a musical tone. The important characters and the

chief incidents in the Ramayana have been referred to in these few verses I have no doubt the publication of this nature will improve the culture and character of any person who happens to go through the same and without which one cannot have establishment of a Rama Rajyam, the great ideal of the father of our nation, Mahatma Gandhi.

(Sd) K. P Kuttikrishnan Nair
[Minister for Courts & Prisons]

INTRODUCTION

At my request Poet Laureate Sri Krishnamurthi Sastrigal composed the following 55 verses narrating the story of Ramayana. It was in 1949 when I was at Kumbakonam, I entertained this idea that it would be very profitable and very instructive and useful to have a composition of this type The general style and tune I gathered when I listened to one Harikathakalakshepam of Sri Vathiraja Bagavathar of Kumbakonam Though I consulted some great Sanskrit scholars and though some of them were Vyakarna Sironmanis, they told me that unless one has also got taste in music, not to speak of the gift to compose, it is not possible to achieve this object. One of them suggested the name of the Poet Laureate Thus, when I came to Madura, I made it a point to contact Mr K S. Krishnamurthi Sastrigal and I am glad to say that he was able to do it without any strain, gifted as he is. The great advantage of a composition of this character is that children can learn them by heart and repeat them as it is rendered in a musical style and also as it will give a good hearing. The tune is simple and can

be studied by everybody Wherever I had occasion to recite this, those who heard me expressed their great appreciation and wanted them to be written over and given to them I thought the best way to solve that problem was to have it published. The raga in which this is rendered is Ananda Bairavi and I have given the Swaram of the tune. The Swaram was rendered by Sangeetha Vidwan Sathur A G Subramania Iyer, to whom I have to express my thanks and in whom I find a harmonious combination of music and Bhakthi. All the 54 slokas will be repeated in the same style because it is only a narration of a story. Here and there I have inserted a few slokas from Sri Krishna Karnamritham, and Adyatma Ramayana which can be recited in any raga The first sloka is an invocation to Sri Vinayakar. The second is a sloka from Ramaraksha Stotram. I may at once say that it contains all the 7 Vivakthis. The third sloka is from Sri Krishna Karnamritham. It is stated that Yasodha was narrating the various avatars of the Lord to Krishna while rocking the cradle to induce him to go to sleep. Sri Krishna heard of the previous avatars without a whisper but when it came to Ramayana, he began to respond to each narration

by saying 'hum' and when Yasodha mentioned that Sita was carried away by Ravana, Sri Krishna immediately burst out to Balarama who was lying nearby, "Lakshmana, where is my dhanus (bow)?" It is such a story that was liked by Sri Krishna most amongst his own avatars, that is repeated in these few verses.

After Rama killed Ravana, I have given the description as to how Lord Rama appeared in the battle field Then I have adverted to a few slokas from Adyatma Ramayana, viz, Brahma Sthuthi. After killing Ravana, Rama was praised by Brahma, Siva and the other Devas. I have given the Brahma Sthuthi which is a very great composition about the Lord's greatness. After the 53rd sloka I have given another sloka which in effect means that one need worship Rama alone, in that Rama abides ever in Siva's heart. Lastly, I have also added a few verses showing how the repetition of Rama Nama is itself destructive of all mundane miseries.

(AUTHOR)

ஆனந்தபைரவி ராகம — ஆதி தாளம

பா பா; மக கா ம தா பா । ।

ஸா கே தம். ந க ரம்- ।

கா ம பா மத பா । ம-க ரீ ஸா । ॥

கோஸ லே ஷுத் । . த ரே ஷு ॥

ஸநி ஸ க கா கக மதப கே ஸ க ம ।

ஸ்ரீ கே வீ ஸத னம் ஸரயூ ஸரி ।

பா மதபா ம காரீ । ஸா ; ; ; ॥

தா ர்மீ.. . ஸ ங்கு । லம் ॥

रामायण गानम्

ध्यायेत् सिंहगतं विनायकममुं दिग्बाहुमाद्ये युगे
त्रेतायां तु मयूरवाहनममुं षड्बाहुकं सिद्धिदम् ।
द्वापरे तु गजाननं युगभुजं रक्ताङ्गरागं विभुम्
तुरीये तु द्विभुजं सिताङ्गरुचिरं सर्वार्थदं सर्वदा ॥

தயாயேத ஸிமஹகதம விநாயகமமும திகபாகுமாதயேயுகெ
தரேதாயாநது மயூரவாஹநமமும ஷடபாகுகம ஸிததிதம்
தவாபரேது கஜாநநம யுகபுஜம ரகதாஙகராகம் விபும
துரீயேது தவிபுஜம ஸிதாஙகருசிரம ஸாவாாததம ஸாவதா

रामो राजमणिः सदा विजयते रामं रमेशं भजे
रामेणाभिहता निशाचरचमू रामाय तस्मै नमः ।
रामान्नास्ति परायणं परतरं रामस्य दासोऽस्म्यहं
रामे चित्तलयः सदा भवतु मे भो राम मामुद्धर ॥

ராமோ ராஜமணிஸ ஸதா விஜயதே ராமம ரமேசம பஜே
ராமேணாபிஹதா நிசாசரசமூ ராமாய தஸமை நம
ராமாநநாஸதி பராயணம பரதரம ராமஸய தாஸோஸமயஹம
ராமே சிததலய ஸதா பவது மே போ ராம மாமுததர

रामो नाम बभूव हुं तदबला सीतेति हुं तौ पितुः
वाचा पञ्चवटीवने विहरतः तामाहरद्रावणः ।
निद्रार्थं जननीकथां इति हरेः हुंकारतः शृण्वतः
सौमित्रे क्व धनुर्धनुर्धनुरिति व्यग्रा गिरः पातु नः ॥

ராமோநாம பபூவ ஹூம ததபலா ஸீதேதிஹூமதௌ பிது
வாசா பஞசவடீவநே விஹரத தாமாஹரத ராவண
நிதராாததம ஜநநீகதாமஇதி ஹரே ஹூமகாரத சருணவத
ஸௌமிதரே கவ தநுாதநுாதநுரிதி வயகரா கிர பாது ந

श्रीः

साकेतं नगरं कोसलेषूत्तरेषु ।
श्रीकेलीसदनं सरयूसरिदूर्मिसङ्कुलम् ॥ १

ஸாகேதம் நகரம் கோஸலேஷுஉத்தரேஷு
ஸ்ரீ கேளீஸதநம் ஸரயூஸரிதூர்மிஸங்குலம் 1

उत्तरेषु कोसलेषु = உத்தரகோசல தேசத்தில்
सरयू = சரயூவென்ற
सरित् = நதியினுடைய
ऊर्मि = அலைகளால்
सङ्कुलं = வயாப்தமாயும்
श्री = லக்ஷ்மீதேவியின
केली = விளையாட்டிற்கு
सदनं = வாஸஸ்தலமுமான
साकेतं = அயோத்யை என்னும்
नगरम् = பட்டிணம் (இருக்கிறது.)

राजा दशरथः पुरुहूतमानितः ।
श्रीजानिरिव निजां जनतां प्रशशासातिरथः ॥ २

ராஜா தசரத: புருஹூதமாநித:
ஶ்ரீஜாநிரிவ நிஜாம் ஜநதாம் ப்ரசசாஸாதிரத. 2
அங்கு —

श्रीजानिरिव = மகாவிஷ்ணுபோல்
निजां = தன்னைச்சார்ந்த
जननां = ஜன சமுதாயத்தை
अतिरथः = அதிரதனும
पुरुहूत = தேவேந்திரனல
मानितः = கௌரவிக்கப்பட்டவனுமான
दशरथः = தசரதன் என்ற
राजा = அரசன்
प्रशशास = நன்கு பரிபாலித்தான்.

तस्य प्रादुरासन्वेदसङ्ख्यात्मजाः ।
ऋश्यशृङ्गकृपया वरलक्ष्मीरमणांशोद्भवाः ॥ ३

தஸ்ய ப்ராதுராஸந் வேதஸங்க்யாத்மஜா:
ருச்யசிருங்கக்ருபயா வரலக்ஷ்மீரமணாம்சோத்
[பவா: 3

तस्य = அந்த தசரதனுக்கு
ऋश्यशृङ्ग = ரிச்யசிருங்க முனிவரின்
कृपया = கிருபையால
बर = சிரேஷ்டமான
लक्ष्मीरमण = மகாவிஷ்ணுவினுடைய
अंश = அம்சங்களாக
उद्भवाः = உண்டான
वेदसंख्य = வேதத்தின் கணக்கையுடைய
(அதாவது நான்கு)
आत्मजाः = குமாரர்கள்
प्रारदुासन् = தோன்றினார்கள் (பிறந்தார்கள்)

रामो रतिकरोऽभून्नित्यमात्मपितुः ।
कामोपहसनकुशलो धीमान्कौसल्यात्मजः ॥ ४

ராமோ ரதிகரோபூந் நித்யமாத்மபிது:
காமோபஹஸநகுசலோ தீமாந் கௌஸல்யாத்
[மஜ: 4

அவர்களுககுள —

कौसल्यात्मजः = கோசலையிடம பிறநதவனும
धीमान् = அறிவிற்சிறநதவனும
काम = மன்மதனை
उपहसन = (ரூபததிலை) பழிபபதில
कुशलः = சமர்த்தனும ஆன
रामः = ஸ்ரீராமன
नित्यं = எபபொழுதும்
आत्म = தன்னுடைய
पितुः = தகப்பனுருககு
रतिकरः = ஆசையை உண்டு பணணுபவனுக
अभूत् = இருநதான்

यज्ञं रक्षितुं स्वं योक्तुकामः सीतया ।
विज्ञं राममयाचत राजनि कौशिको मुनिः ॥ ५

யஜ்ஞம் ரக்ஷிதும் ஸ்வம் யோக்துகாம ஸீதயா
விஜ்ஞம் ராமமயாசத ராஜநி கௌசிகோ முநி· 5

कौशिकः = கௌசிகன என்ற
मुनिः = ரிஷி (விசவாமித்ரன்)
स्वं = தன்னைச்சார்ந்த (தன்னுடைய)
यज्ञं = யாகததை
रक्षितुं = (அரககர்களிடமிருந்து) காப்பதற்கும்
सीतया = சீதையோடு
विज्ञं = அறிவாளியான
रामं = ஸ்ரீராமனை
योक्तुकाम = சோததுவைக்க விருப்பமும் கொண்டவனாக
राजनि = அரசனிடம்
अयाचत = (ராமனை) யாசித்தான்

ताटकां निहत्यासौ सुबाहुं न्यवधीत् ।
हाटकवपुरधिसिन्धु निमज्जयति स्म तत्सुतम् ॥ ६

தாடகாம் நிஹத்யாஸௌ
ஸுபாஹும் ந்யவதீத்
ஹாடகவபுரதிஸிந்து நிமஜ்ஜயதிஸ்ம
[தத்ஸுதம்

हाटक = சுவர்ணம்போலுள்ள
वपु = சரீரமுடைய (நீலவர்ணமுள்ளவன் எனினும் பளபளப்பால சுவர்ணச்சாயையும் கலந்துள்ளது என்பது கருதது)
असौ = அந்த ராமன்
ताटकां = தாடகையை
निहत्य = கொன்று (அதன் பிறகு)
सुबाहुं = ஸுபாகுவை
न्यवधीत् = கொன்றான்.
तत्सुतं = அந்தத்தாடகையின் புதல்வனை மாரீசனை
अधिसिन्धु = சமுத்திரத்தில்
निमज्जयतिस्म = (பாணத்தால்) மூழ்கடித்தான்

पादपङ्कजस्य स्पर्शमात्रादहल्याम् ।
श्रीदमुनीन्द्रवधूं समजीवयदश्ममयीं द्राक् ॥ ७

பாதபங்கஜஸ்ய ஸ்பர்சமாத்ராதஹல்யாம்
ஸ்ரீதமுநீந்த்ரவதூம் ஸமஜீவயதச்மமயீம்
[த்ராக் 7

அந்த இராமன்,

पादपङ्कजस्य = தன் பாதாரவிந்தத்தின்
स्पर्शमात्रात् = ஸ்பர்சத்தினலேயே
अश्ममयीं = கற்சிலையாயுள்ளவளும்
श्रीद = (அண்டியவர்க்கு) சம்பத்தையளிக்கும்
मुनीन्द्र = ரிஷிசிரேஷ்டரான கௌதமருடைய
वधूं = தருமபத்தினியுமான
अहल्यां = அகல்யையை
द्राक् = சீக்றம்
समजीवयत् = பிழைப்பூட்டினுர்.

शैवं धनुरुदग्रं स बभञ्ज लीलया ।
वैवस्वत इव राक्षसजातेः कौशिकशिष्यः ॥ ८

சைவம் தநுருதக்ரம் ஸ பபஞ்ஜ லீலயா
வைவஸ்வத இவ ராக்ஷஸஜாதே.
கௌசிகசிஷ்ய· 8

राक्षसजाते = ராக்ஷஸஜாதிககு
वैवस्वत इव = யமன் போலுள்ள
सः = அந்த
कौशिकशिष्यः = விசவாமிதர சிஷ்யனை ராமன்
लीलया = விளையாட்டாக
उदग्रम् = கம்பீரமான
शैवं = சிவ சம்பந்தமான
धनु = வில்லை
बभञ्ज = ஒடித்தான்.

तूर्णं पर्यगृह्णात्पाणिपद्मं राघवः ।
अर्णवदुहितुरिवाम्बुजनेत्रो वैदेह्या अयम् ॥ ९

தூர்ணம் பர்யக்ருஹ்ணாத் பாணிபத்மம்ராகவ:
அர்ணவதுஹிதுரிவாம்புஜநேத்ரோ வைதேஹ்
[யா அயம் 9

अयं = இந்த
राघव. = ராகவன்
वैदेह्याः = சீதையினுடைய
पाणिपद्मं = கரகமலத்தை
अर्णवदुहितुः = அலைமகளுடைய
पाणिपद्ममिव = கரகமலததை போல்
तूर्णं = விரைவில்
पर्यगृह्णात् = பற்றினன் (விவாகம் செயது கொண்டான் என்றபடி)

गच्छन्प्रत्ययोध्यां कृतदारैर्भ्रातृभिः ।
तुच्छधियं च विजित्य स भार्गवमानन्दयत्स्वान् ॥ १०

கச்சந்ப்ரத்யயோத்யாம் க்ருததாரை.ப்ராத்ருபி:
துச்சதியம் ச விஜித்ய ஸ பார்கவமாநந்தயத்
[ஸ்வாம் 10

कृतदारैः = கல்யாணம் செய்து கொண்ட
भ्रातृभिः = சகோதரர்களுடன்
अयोध्यां प्रति = அயோத்தியைக் குறித்து
गच्छन् = செல்கிறவனை
स = அந்த ராமசந்திரன்
तुच्छधियं = சின்ன புத்தியுடைய
भार्गवं = பரசுராமனை
विजित्य = வென்று
स्वान् = தன்னைச் சார்ந்தவர்களை
आनन्दयत् = ஆனந்தமடையச் செய்தான்

त्रातुं भरतमात्रा वञ्चितं स्वपितरम् ।
यातुमना वनमास्त सदारो लक्ष्मणेन सः ॥ ११

த்ராதும் பரதமாத்ரா வஞ்சிதம் ஸ்வபிதரம்
யாதுமனா வனமாஸ்த ஸதாரோ லக்ஷ்மணேந
[ஸ 11

स = அந்த ராமன
भरतमात्रा = கைகேயியினல்
वञ्चितं = வஞ்சிககபபட்ட
स्वपितरं = தன தகப்பனை
त्रातुं = ரக்ஷிப்பதற்காக
सदारः = பதநீசமேதனுக
लक्ष्मणेन = லக்ஷ்மணனுடன
वनं = ஆரணயததை
यातुमना = செல்ல நினைவுள்ளவனுக
आस्त = இருந்தான் (சென்றுன் என்றபடி).

राज्यं स्वीकुरु स्वं भ्रातरित्यर्थयते ।
पूज्यं पादुकयोर्युगलं श्रीभरतायादिशत् ॥ १२

ராஜ்யம ஸ்விகுரு ஸ்வம் ப்ராதரித்யர்த்தயதே
பூஜ்யம் பாதுகயோர்யுகளம் ஸ்ரீபரதாயாதிசத்

भ्रात = அண்ணனே!
स्वं = தன்னைச்சார்ந்த
राज्यं = ராஜ்யத்தை
स्वीकुरु = ஸ்வீகரித்துக்கொள்
इति = என்று
अर्थयते = பிரார்த்திக்கும்
श्रीभरताय = திரு பரதனின்பொருட்டு
पूज्यं = பூஜிக்கத்தக்க
पादुकयोः = பாதுகைகளின்
युगलं = ஜோடியை
अदिशत् = (இராமன்) கொடுத்தான்.

रामं वीक्ष्य कामं कामुकी शूर्पणखा ।
वामहृदक्रियताश्रुतिनासा लक्ष्मणेन सा ॥ १३

ராமம் வீக்ஷ்ய காமம் காமுகீ சூர்ப்பணகா
வாமஹ்ருதக்ரியதாஶ்ருதிநாஸா லக்ஷ்மணேந
[ஸா 13

वामहृत् = வகரமனமுள்ள
सा = அந்த
शूर्पणखा = சூர்ப்பநகை
रामं = இராமனை
वीक्ष्य = பார்த்து
मं = மிகவும்
कामुकी = புணர்சசியை விரும்பியவளாக ஆகி
लक्ष्मणेन = லக்ஷ்மணனல்
अश्रुतिनासा = காதும மூககும் அற்றவளாக
अक्रियत = செய்யப்பட்டாள்.

रक्षांस्येष रोषात् दूषणादीनि बाणैः ।
यक्षसमानि जघान जगत्यामेकसुवीरः ॥ १४

ரக்ஷாம்ஸ்யேஷ ரோஷாத் தூஷணாதீநி பாணை
யக்ஷஸமாநி ஜகாந ஜகத்யாமேகஸுவீர: 14

जगत्यां = உலகிலேயே
एकसुवीर = ஒரு சுத்தவீரனுக விளங்கும
एषः = இந்த ராமன்
रोषात् = கோபத்தால
बाणै. = பாணங்களால
यक्षसमानि = (பராக்ரமத்தில) யக்ஷாகளை ஒத்த
दूषणादीनि = தூஷணன் முதலிய
रक्षांसि = இராக்கதர்களை
जघान = கொன்றுன.

स्वर्णहरिणवेषताटकेयोपायतः ।
पर्णकुटीस्थितरामकलत्रं रावणोऽहरत् ॥ १५

ஸ்வர்ண ஹரிண வேஷதாடகேயோபாயத:
பர்ணகுடீஸ்தித ராமகளத்ரம் ராவணோ஽ஹரத்

रावण = இராவணன
स्वर्ण = பொன்மயமான
हरिण = மானின
वेष = வேஷங்கொண்ட
ताटकेय = மாரீசனுடைய
उपायत = சூழ்ச்சியால
पर्णकुटी = பர்ணகுடியில
स्थित = இருக்கும்
रामकलत्रं = சீதையை
अहरत् = திருடிப்போனன்.

सीतां पथि विचिन्वन् लक्ष्मणेन दुःखितः ।
वार्तामुक्तवतेऽदित मुक्ति श्रीजटायुपे ॥ १६

ஸீதாம் பதி விசிந்வந் லக்ஷ்மணேந் துக்கித:
வார்த்தாமுக்தவதேதித முக்திம ஸ்ரீ ஜடாயுஷே

दु खितः = மிக்க துக்கங்கொண்ட ராமன்
लक्ष्मणेन = லக்ஷ்மணனோடு
सीतां = ஸீதையை
पथि = ஆரண்யமார்க்கத்தில்
विचिन्वन् = தேடுகிறவனாய்க்கொண்டு
वार्तां = ஸீதையைக்குறித்த தகவலை
उक्तवते = கூறின
श्रीजटायुषे = திரு ஜடாயுக்கு
मुक्तिं = மோக்ஷத்தை
अदित = கொடுத்தான்.

वीरः संहरञ्श्रीराघवोऽयं राक्षसान् ।
धीररमोऽभयमाश्रितवद्भ्यो मोदाद्दिदेश ॥   १७

வீரஸ்ஸம்ஹரந் ஸ்ரீ ராகவோயம் ராக்ஷஸாந்
தீரஸோஸாபயமாச்ரிதவத்ப்ய: மோதாத்திதேச

वीर· = வீரனை
सोऽयं = அப்போபபட்ட இந்த
श्रीराघवः = திருவுடைய ராகவன்
धीर = தைர்யமுடையவனுக
राक्षसान् = அரககாகளை
संहरन् = சம்ஹரிககிறவனய்கொணடு
आश्रितवद्भ्यः = தன்னை அடைநதவர்களுககு
मोदात् = சந்தோஷததால்
अभयं = அபயததை
दिदेश = கொடுத்தான்

सख्यं रामचन्द्रोऽलब्ध सुग्रीवेण सः ।
मुख्यमहन्बत ! वालिनमिषुणा लोके बलवताम् ॥ १८

ஸக்யம் ராமசந்த்ரோலப்த ஸுக்ரீவேண ஸ
முக்யமஹந்பத வாலிநமிஷுணா லோகே பலவ
[தாம் 18

स = அந்த
रामचन्द्र = ராமசந்திரன்
सुग्रीवेण = சுக்ரீவனோடு
सख्यं = நட்பை
अलब्ध = அடைந்தான்
लोके = உலகில்
बलवतां = மிக்க பலமுள்ளவர்களுக்குள்
मुख्यं = முக்யனை
वालिनं = வாலியை
इषुणा = ஒரே பாணத்தால்
अहन् = கொன்றான்
बत! = ஆச்சரியம்!

सुग्रीवो विचेतुं मैथिलीं स्वान्वानरान् ।
उद्ग्रीवानतिमात्रमदिष्णून् जिष्णूनादिशत् ॥　१९

ஸுக்ரீவோ விசேதும் மைதிலீம் ஸ்வாந் வாந
[ராந்
உத்க்ரீவானதிமாத்ரமதிஷ்ணூந் ஜிஷ்ணூனுதி
[சத் 19

सुग्रीव சுகரீவன
मैथिलीं = சீதையை
विचेतुं = தேடுவதறகு
उद्ग्रीवान् = உயர்ந்த கழுத்தையுடையவர்களும்
(தலைநிமிர்ந்து நிற்கும)
अतिमात्र = ரொம்பவும் அதிகமாக
मदिष्णून् = மதங்கொண்டவர்களும்
जिष्णून् = ஜயிப்பவாகளுமான
स्वान् = தன்னைச்சேர்ந்த
वानरान् = வானரர்களை
आदिशत् = ஏவினன்

सोयं वैनतेयस्यापि जेता मारुतिः ।
गायन्रामगुणाल्लँवणार्णवमञ्जसातरत् ॥ २०

ஸோயம் வைநதேயஸ்யாபி ஜேதா மாருதி
காயந் ராமகுணாந் லவணார்ணவம் அஞ்ஜஸா [தரத்

वैनतेयस्यापि = கருடனையும்
जेता = ஜயிப்பவனான
सोऽयं = அப்பேர்ப்பட்ட இந்த
मारुति = ஆஞ்சனேயன்
रामगुणान् = ராமனின் குணங்களை
गायन् = கானம் செய்துகொண்டவனாக
लवणार्णवं = லவண சமுத்திரத்தை
अञ्जसा = விரைவில்
अतरत् = தாண்டினன்.

लङ्कापत्तनान्तरन्वियेष रजन्याम् ।
शङ्कापङ्ककलङ्कितचेता मारुतात्मजः ॥ २१

லங்காபத்தனாந்தரந்வியேஷ ரஜந்யாம்
சங்காபங்ககலங்கிதசேதா மாருதாத்மஜ 21

मारुतात्मज = வாயுகுமாரனை ஹநுமான்
शङ्का = சங்கையென்னும்
पङ्क = சேற்றால்
कलङ्कित = மாசுறற
चेताः = மனதுடையவனாய்க்கொண்டு
रजन्यां = இரவில்
लङ्कापत्तनान्त = இலங்கைப்பட்டினததுககுள்
अन्वियेष = தேடினான்.

सीतां शिशुपाया मूलभूमौ निषण्णाम् ।
वातात्मोद्भव एष ददर्श च भूयो दुःखिताम् ॥ २२

ஸீதாம் சிம்சுபாயா மூலபூமௌ நிஷண்ணாம்
வாதாத்மோத்பவ ஏஷ ததர்ச ச பூயோ துக்கி
[தாம்

एष = இந்த
वातात्मोद्भव = வாயுபுத்திரன்
भूय = மிகவும்
दु खितां = துக்கமடைந்தவளுடைய
शिशुपाया = சிம்சுபாவிருக்ஷத்தின
मूलभूमौ = அடிபாகதேசத்தில
निषण्णां = உட்கார்ந்திருப்பவளுமான
सीतां = சீதையை
ददर्श = கண்டான்.

मन्दमवरुरोह रामवृत्तं संल्लपन् ।
सुन्दरतरमुरुविश्वासार्थं मैथिल्या सः ॥　२३

மந்தமவருரோஹ ராமவிருத்தம் ஸல்லபந்
ஸுந்தரதரமுருவிச்வாஸார்த்தம் மைதில்யா ஸ:

सः = அந்த ஆஞ்சனேயன்
मैथिल्या = சீதைக்கு
उरुविश्वासार्थं = மிகுந்த நம்பிக்கை ஏற்படுவதற்காக
सुन्दरतरं = ரொம்பவும் அழகான
रामवृत्तं = ராமன் சமாசாரத்தை
संल्लपन् = நன்கு கூறிக்கொண்டு
मन्दं = மெதுவாக
अवरुरोह = (மரத்திலிருந்து) இறங்கினான்.

रामसुमनोभिरामनामलाञ्छितम् ।
धाम निधानमिदं परिपश्य वराङ्गुलीयकम् ॥ २४

ராமஸுமனோபிராமநாமலாஞ்சிதம்
தாமநிதானமிதம் பரிபச்ய வராங்குலீயகம 24

(அநுமன கூறுவது)

ஏ தேவி !

धामनिधानं = ஒளிகளுககோரிருப்பிடமாயும
राम = ராமனுடைய
सुमनोभिराम = ரொம்பவும மனதுககுகந்த
नाम = பெயரால்
लाञ्छितं = அடையாளமிடபபட்டதுமான
इदं = இந்த
वराङ्गुलीयकम् = உயரிய மோதிரத்தை
परिपश्य = நன்றாகபபார்.

निद्राहारहीनो भृशदीनो मीनदृक् ।
स्थितिमिह मैथिलि! वेत्ति न मातर्दाशरथिस्ते ॥ २५

நித்ராஹாரஹீநோ ப்ருசதீநோ மீனத்ருக்
ஸ்திதிமிஹ மைதிலி வேத்தி ந மாதர்தாசரதி
[ஸ்தே 25

मीनदृक् = மீன் போன்ற கண்களையுடைய
मातर्मैथिलि! = அன்னை சீதையே
निद्राहारहीन. = தூக்கம் ஆகாரம் இவைகளற்ற
[வனும்
भृशदीनः = மிகவும் தாபமடைந்தவனுமான
दाशरथि = தசரதகுமாரன்
इह = இங்கு
तव = உன்னுடைய
स्थितिम् = இருப்பை
न वेत्ति = அறிகின்றான் இல்லை

दत्तामभिज्ञानं किञ्चन मे भवती ।
मत्तविलासिनि ! कौसल्येयं प्रत्याययितुम् ॥ २६

தத்தாமபிஜ்ஞானம் கிஞ்சந மே பவதீ
மத்தவிலாஸிநி! கௌஸல்யேயம் ப்ரத்யாயயி
[தும் 26

मत्तविलासिनि = மதத்தவிலாசமுடையவளே!
कौसल्येयं = கோசலை புதல்வனை ராமனை
प्रत्याययितुं = நம்புமபடி செயவதறகு
मे = எனக்கு
किञ्चन = ஏதாவதொரு
अभिज्ञानं = அடையாளத்தை
भवती = நீ
दत्ताम् = கொடு

अश्मसारचेता नूनमेष राघवः ।
विस्मय इह मे जानकि ! जीवति भवतीमन्तरा ।। २७

அச்மஸாரசேதா நூநமேஷ ராகவ:
விஸ்மய இஹ மே ஜானகி ஜீவதி பவதீமந்தரா

जानकि ! = *சீதையே*
भवतीमन्तरा = *உன்னை விட்டுப் பிரிந்து*
राघव = *இராமன்*
जीवति = *உயிர் வாழ்கின்றான்*
एष = *இந்த ராமன்*
नूनं = *நிச்சயமாக*
अश्मसारचेता = *கல்போல் கடினமான மனமுள்ள [வன்*
इह = *இவ்விஷயத்தில்*
मे = *எனக்கு*
विस्मय = *பேராச்சரியம் (ஏற்படுகின்றது)*

नीलादलकजालात्परिलोलान्मैथिली ।
चूडामणिमवमुच्य निरर्घां प्रादात्कपये ॥ २८

நீலாதலகஜாலாத் பரிலோலாந்மைதிலீ
சூடாமணிமவமுச்ய நிரர்காம் ப்ராதாத்கபயே

मैथिली = சீதையானவள
नीलात् = கருத்ததாயும
परिलोलात् = உலைந்ததுமான
अलकजालात् = கூந்தலினின்றும்
निरर्घां = விலைமதிப்பற்ற
चूडामणिं = சூளாமணியை
अवमुच्य = கழற்றி
कपये = ஆஞ்சனேயனுக்கு
प्रादात् = அளித்தாள்

मत्तो विदितवृत्तो रघुवीरः समरे ।
मत्तपङ्क्तिमुखमाशु विनिघ्नंस्त्वामानेष्यति ॥ २९

மத்தோ விதிதவ்ருத்தோ ரகுவீரஹ ஸமரே
மத்தபங்க்திமுகமாசு விநிக்நம்ஸ்த்வாமாநேஷ்
[யதி

मत्तः = *என்னிடமிருந்து*
विदितवृत्त = *அறியப்பட்ட தகவலையுடைய*
रघुवीरः = *இராமன*
समरे = *யுத்ததில்*
मत्त = *கொழுப்புடைய*
पङ्क्तिमुखं = *பதது தலை ராவணனை*
आशु = *விரைவில*
विनिघ्नन् = *சமஹரிக்கிறவனுய்க் கொணடு*
त्वां = *உன்னை*
आनेष्यति = *மீட்கபபோகின்றுன்.*

गन्तुं सम्मतिं द्रागाञ्जनेयोऽस्या भजन् ।
भङ्क्तुमशोकवनं सुमनोज्ञं बुद्धिं स दधे ॥ ३०

கந்தும் ஸம்மதிம் த்ராக்ஆஞ்ஜநேயோஸ்யா [பஜந்
பந்தும,சோகவனம் ஸுமநோக்ஞம் புத்திம் ஸ [ததே 30

आञ्जनेयः = ஆஞ்சனேயன்
गन्तुं = திரும்பிச் செல்ல
अस्याः = சீதையினுடைய
अनुमतिं = சம்மதத்தை
भजन् = அடைந்தவனாய்க் கொண்டு
द्राक् விரைவில்
सुमनोज्ञं = மிகவழகிய
अशोकवनं = அசோகவனத்தை
भङ्क्तुं = அழிப்பதற்கு
स = அவன்
बुद्धिं दधे = எண்ணமிட்டான்.

त्र्यक्ष इव क्रुद्धः क्षणमेष पिपेष ।
अक्षकुमारमुखानि च रक्षांस्यञ्जनात्मजः ॥ ३१

த்ர்யக்ஷ இவ க்ருத்த: க்ஷணமேஷ பிபேஷ
அக்ஷகுமாரமுகாநி ச ரக்ஷாம்ஸ்யஞ்ஜநாத்மஜ:

एष = இந்த
अञ्जनात्मज = அஞ்சனையின் புதல்வனான அநுமான்
त्र्यक्षइव = முக்கண்ணன்போல்
क्रुद्ध = கோபங்கொண்டவனாக
अक्षकुमारमुखानि = அக்ஷகுமாரன் முதலிய
रक्षांसि = அரக்கர்களை
क्षणं நொடிப்பொழுதில்
पिपेष = நாசம் செய்தான்

ब्रह्मास्त्रेण बन्धं प्राप्य मिथ्या मारुतिः ।
जिह्ममतीन्द्रजिता स च निन्ये रावणान्तिकम् ॥ ३२

ப்ருஹ்மாஸ்த்ரேண பந்தம் ப்ராப்ய மித்யா [மாருதி:
ஜிஹ்மமதீந்த்ரஜிதா ஸச நிந்யே ராவணாந்திகம்

सः = அந்த
मारुतिश्च = அநுமானும்
ब्रह्मास्त्रेण = ப்ரம்மாஸ்திரத்தால்
बन्धं = கட்டை
मिथ्या = பொய்யாக
प्राप्य = அடைந்து,
जिह्ममति = கோணல்புத்தியுடைய
इन्द्रजिता = இந்திரஜித்தால்
रावणान्तिकं = இராவணனுடைய சமீபத்தை
निन्ये = அடையும்படி செய்யப்பட்டான்

धर्मं बोध्यमानोऽप्यग्रहीन्नो रावणः ।
मर्मभिदुक्तिभिरादिशदेष निहन्यतामिति ॥ ३३

தர்மம் போத்யமாேனாப்யக்ரஹீந்நோ ராவண:
மர்மபிதுக்திபிராதிசதேஷ நிஹந்யதாமிதி 33

रावण = இராவணன்
धर्मं = தருமததை
बोध्यमानोऽपि = அறியுமபடி செயயப்பட்டும்
नो अग्रहीत् = மனதில் வாங்கினான் இல்லை.
मर्मभिदुक्तिभि = மர்மஸதானமான (மனதை) பிளக்கும் வார்த்தைகளால்
एष = இககுரங்கு
निहन्यतां = கொல்லப்படட்டும்
इति = என்று
आदिशत् = உத்தரவிட்டான்

दूता नैव वध्या नीतिमद्भिर्भूपते ।
पूतात्माग्र्यविभीषणवाक्याल्लघ्वदण्डयत् ॥ ३४

தூதா நைவ வத்யா நீதிமத்பிர் பூபதே
பூதாத்மாக்ர்யவிபீஷணவாக்யாத்லக்வதண்ட
[யத் 34

भूपते = அரசே!
नीतिविद्भिः = நீதியறிந்தவர்களால
दूता = தூதர்கள்
नैव वध्या = கொல்லத்தக்கவர்கள் அல்ல என்று
पूतात्माग्र्य = பரிசுத்தாத்மாக்களுக்குள் முதல்மை
பெற்ற
विभीषणवाक्यात् = விபீஷணனின் வார்த்தையால
लघु = லேசாக
अदण्डयत् = தண்டனை விதித்தான்.

शीतो हनुमतः स्या इति वैदेह्याज्ञया।
स्फीतो वह्निरधाक्षील्लङ्कां नैव वालधिम् ॥ ३५

சீதோ ஹநுமதஸ்யா இதி வைதேஹ்யாக்ஞயா
ஸ்பீதோ வஹ்நிரதாக்ஷீத்லங்காம் நைவவால
[திம்

हनुमत· = அநுமாருக்கு
शीत = குளிர்ந்தவனாக
स्या = ஆகக்கடவாய
इति = என்ற
वैदेह्याज्ञया = சீதையின் ஆஞ்ஞையினல்
स्फीत = அபிவிருத்தியடைந்த
वह्नि ·அக்னியானது
लङ्कां = இலங்கையை
अधाक्षीत् = சாம்பலாகச் செய்தது.
वालधिं = அநுமான்வாலை
नैव = கொளுத்தவில்லை

भूयोऽप्यभ्यनुज्ञां रामपत्न्या स गृह्णन् ।
स्वीयसुहृत्कृतमधुवनभङ्गः प्राप राघवम् ॥ ३६

பூயோப்யப்யநுஜ்ஞாம் ராமபத்ந்யா ஸ க்ருஹ்
[ணந்
ஸ்வீயஸுஹ்ருத்க்ருதமதுவனபங்க: ப்ராப ரா
[கவம் 36

स = அந்த ஆஞ்சனேயன்
भूयोऽपि = மறுபடியும
रामपत्न्या. = சீதையிடமிருந்து
अभ्यनुज्ञां = அநுமதியை
गृह्णन् = பெற்றவனுயக்கொண்டு
स्वीय = தன்னைச்சார்ந்த
सुहृत् = சிநேகிதாகளால்
कृत = செயயப்பட்ட
मधुवनभङ्ग = மதுவன நாசத்தையுடையவராய்க
கொண்டு
राघवं = ஸ்ரீ ராமனை
प्राप = அடைந்தான்.

रामो लक्ष्मणेन वानरेन्द्रैरसंख्यैः ।
सीमोज्झितलवणांबुधिवेलां प्रापद्विजयी ॥ ३७

ராமோ லக்ஷ்மணேன வானரேந்த்ரைரஸங்க்யை:
ஸீமோஜ்ஜிதலவணாம்புதிவேலாம் ப்ராபத்
[விஜயீ 37

विजयी = ஜயசீலனான
राम = இராமன்
लक्ष्मणेन = லக்ஷ்மணனுடன
असंख्यै. = எண்ணிறந்த
वानरेन्द्रै = வானர சிரேஷ்டர்களோடு
सीमोज्झित = எல்லையில்லாத
लवणांबुधि = லவணசமுத்திரத்தின்
वेलां = கரையை
प्रापत् = அடைந்தான்

त्यक्त्वा स्वाग्रजं द्रागभयायप्रपन्नम् ।
भक्तविभीषणमभ्यषेचयत लक्ष्मणेन सः ॥ ३८

த்யக்த்வா ஸ்வாக்ரஜம் த்ராகபயாயப்ரபன்னம்
பக்தவிபீஷணம் அப்யஷேசயத லக்ஷ்மணேன
[ஸ: 38

स = அந்த ராமன

स्वाग्रजं = தன அண்ணனை

त्यक्त्वा = விட்டு

द्राक् = சீக்கிரம

अभयाय = அபயத்தின பொருட்டு

प्रपन्नं = அடைந்தவனை

भक्त = பக்தனை

विभीषणं = விபீஷணனை

लक्ष्मणेन = லக்ஷ்மணனைக்கொண்டு

अभ्यषेचयत = அபிஷேகம செய்வித்தார்.

पारावारमारादनुगृह्णन्राघवः ।
नलकृतसेतुपथेन ससैन्यो लङ्कामाविशत् ॥ ३९

பாராவாரமாராதநுக்ருஹ்ணந் ராகவ.
நலக்ருதஸேதுபதேந ஸஸைன்யோ லங்காம்
[ஆவிசத் 39

राघव = இராமன்
आरात् = சமீபத்தையடைந்த
पारावारं = சமுத்ரராஜனை
अनुगृह्णन् = அனுக்ரஹித்தவனுய்க்கொண்டு
नल = நளனென்னும் வானரனுல்
कृत = செய்யப்பட்ட
सेतुपथेन = அணைகட்டுவழியாக
ससैन्यः = சைன்ய சமேதனுக
लङ्कां = இலங்கையை
आविशत् = ப்ரவேசித்தான்.

कुम्भकर्णमुख्यान् यातुधानान्विनिघ्नन् ।
जम्भभेदिजयिनं तमजीघतदनुजन्मना ॥ ४०

கும்பகர்ணமுக்யாந் யாதுதாநாந் விநிக்நந்
ஜம்பபேதிஜயிநம் தமஜீகததநுஜன்மனா

कुम्भकर्णमुख्यान् = கும்பகர்ணனை முதன்மையாகக் கொண்ட
यातुधानान् = ராக்ஷதர்களை
विनिघ्नन् = (இராமன்) கொல்லுகிறவனாய்க் கொண்டு
जम्भभेदि = இந்திரனை
जयिनं = ஜயித்த
तं = அந்த இந்திரஜித்தை
अनुजन्मना = தம்பியான லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு
अजीघतत् = கொல்லுவித்தான்

रामः संविदार्य स्वैरमुरः सङ्गरे ।
ब्रह्मास्त्रेण स रावणमवधील्लोकरावणम् ॥ ४१

ராம ஸம்விதார்ய ஸ்வைரமுர ஸங்கரே
ப்ரம்மாஸ்த்ரேண ஸ ராவணமவதீல்லோகராவ
[ணம்

स அந்த
राम = ராமன்
सङ्गरे = யுத்தத்தில்
स्वैरं = தானகவே
ब्रह्मास्त्रेण = ப்ரம்மாஸ்திரத்தினல்
उरः = மார்பை
संविदार्य = பிளந்து
लोकरावणं = உலகத்தைக் கதறடிக்கும்படியான
रावणं = இராவணனை
अवधीत् = வதம் செய்தான்

हत्वायुद्धे दशास्यं त्रिभुवनविषमं वामहस्तेन चापं
भूमौ विष्टभ्यतिष्ठन् इतरकरधृतं भ्रामयन् बाणमेकं।
आरक्तोपान्तनेत्रः शरदलितवपुः सूर्यकोटिप्रकाशो
वीरश्रीबन्धुगाङ्गः त्रिदशपतिनुतः पातु मां वीररामः ॥

ஹத்வாயுத்தே தசாஸ்யம் த்ரிபுவனவிஷமம் வாமஹஸ்தேநசாபம் பூமௌவிஷ்டப்யதிஷ்டன் இதரகரத்ருதம் ப்ராமயன் பாணமேகம ஆரக்தோபாந்தநேத்ர: சரதளிதவபு ஸூர்யகோடிப்ரகாச. வீரஸ்ரீபந்துராங்க: த்ரிதசபதிநுத: பாதுமாம்வீரராம.

ब्रह्मस्तुतिः

हर्षात्पुष्पवर्षं तेनिरेऽमृतान्धसः ।
ब्रह्मपुरारिमुखैस्सुरवर्यै रामोऽस्तूयत ॥ ४२

ஹர்ஷாத் புஷ்பவர்ஷம் தேநிரே அமிருதாந்
[தஸ
ப்ரும்மபுராரிமுகைஸ்ஸுரவர்யை ராமோஸ்
[தூயத

अमृतान्धस = அமிர்தமுண்ணும் தேவர்கள்
हर्षात् = சந்தோஷத்தால்
पुष्पवर्षं = புஷ்பவர்ஷத்தை
तेनिरे = செய்தார்கள்
ब्रह्मपुरारिमुखै = ப்ரம்மா விஷ்ணுமுதலிய
सुरवर्यैः = தேவச்ரேஷ்டர்களால்
रामः = ராமன்
अस्तूयत = ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டான்.

वन्दे देवं विष्णुमशेषस्थितिहेतुं
त्वामध्यात्मज्ञानिभिरन्तर्हृदि भाव्यं ।
हेयाहेयद्वन्द्वविहीनं परमेकं
सत्तामात्रं सर्वहृदिस्थं दृशिरूपं ॥

வந்தே தேவம் விஷ்ணுமசேஷஸ்திதி ஹேதும்
த்வாமத்யாத்மக்ஞானிபிரந்தர்ஹ்ருதிபாவ்யம
ஹேயா ஹேயத்வந்த்வ விஹீநம்பரமேகம்
ஸத்தா மாத்ரம் ஸர்வஹ்ருதிஸ்தம்-த்ருசிரூபம்

प्राणापानौ निश्चयबुद्ध्या हृदि रुद्ध्वा
छित्वा सर्वं संशयबन्धं विषयौघान् ।
पश्यन्तीशं यं गतमोहा यतयस्तं
वन्दे रामं रत्नकिरीटं रविभासम् ॥

ப்ராணாபாநௌ நிச்சயபுத்த்யா ஹ்ருதிருத்தா
சித்வாஸர்வம் ஸம்சயபந்தம் விஷயௌகாங்
பச்யந்தீசம் யம் கதமோஹா யதயஸ்தம்
வந்தே ராமம் ரத்நக்ரீடம ரவிபாஸம்

मायातीतं माधवमाद्यं जगदादिम्
मानातीतं मोहविनाशं मुनिवन्द्यम् ।
योगिध्येयं योगनिधानं परिपूर्णम्
वन्देरामं रञ्जितलोकं रमणीयम् ॥

மாயாதீதம் மாதவமாத்யம் ஜகதாதிம்
மாநாதீதம் மோகவிநாசம் முநிவந்த்யம்
யோகித்யேயம் யோகநிதானம் பரிபூர்ணம்
வந்தேராமம் ரஞ்சிதலோகம் ரமணீயம்

भावाऽभावप्रत्ययहीनं भवमुख्यैः
भोगासक्तैरर्चितपादांबुजयुग्मम् ।
नित्यं शुद्धं बुद्धमनन्तं प्रणवाख्यम्
वन्देरामं वीरमशेषाऽसुरदामम् ॥

பாவாபாவ ப்ரத்யய ஹீநம் பவமுக்யை:
போகாஸக்தைரர்சிதபாதாம்புஜ யுக்மம்
நித்யம் சுத்தம் புத்தமனந்தம் ப்ரணவாக்யம்
வந்தேராமம் வீரமசேஷாऽஸுரதாமம்

त्वं मे नाथो नाथितकार्याऽखिलकारी
मानातीतोमाधवरूपोऽखिलधारी ।
भक्त्यां गम्यो पावि तरूपो भवहारी
योगाभ्यासैर्भावितचेतः सहचारी ॥

த்வம் மே நாதோ நாதிதகார்யா அகிலகாரீ
மானாதீதோ மாதவரூபோ அகிலதாரீ
பக்த்யாகம்யோ பாவிதரூபோ பவஹாரீ
யோகாப்யாஸைர்பாவித சேதஃ ஸஹசாரீ

त्वामाद्यन्तं लोकततीनां परमीशम्
लोकानाम्नो लौकिमानैरधिगम्यम् ।
भक्तिश्रद्धा भावसमेतैर्भजनीयम्
वन्दे रामं सुन्दरमिन्दीवरनीलम् ॥

த்வாமாத்யந்தம் லோகததீனும் பரமீசம்
லோகாநாம்நோ லௌகிகமானைரதிகம்யம்
பக்திச்ரத்தா பாவஸமேதைர்பஜநீயம்
வந்தேராமம் ஸுந்தரமிந்தீவர நீலம்

को वा ज्ञातुं त्वामतिमानं गत मानम्
मानासक्तो माधवसक्तो मुनिमान्यम् ।
वृन्दारण्ये नन्दितवृन्दारकवृन्दम्
वन्दे रामं भवमुखवन्द्यं सुखकन्दम् ॥

கோவா ஞாதும் த்வாமதிமானம் கத மானம்
மானாஸக்தோ மாதவஸக்தோ முனிமான்யம்
வ்ருந்தாரண்யே நந்தித வ்ருந்தாரகவ்ருந்தம்
வந்தே ராமம் பவமுகவந்த்யம் ஸுககந்தம்

नानाशास्त्रैर्वेदकदम्बैः प्रतिपाद्यम्
नित्यानन्दं निर्विषयज्ञानमनादिम् ।
सत्सेवार्थं मानुषभावं प्रतिपन्नम्
वन्दे रामं मरकतवर्णं मधुरेशम् ॥

நாநாசாஸ்த்ரைர்வேதகதம்பை: ப்ரணிபாத்யம்
நித்யாநந்தம் நிர்விஷயஜ்ஞானமனாதிம் ।
ஸத்ஸேவார்த்தம் மானுஷபாவம் ப்ரதிபந்நம்
வந்தே ராமம் மரகதவர்ணம் மதுரேசம் ॥

श्रद्धायुक्तो यः पठतीमं स्तवमाद्यम्
ब्राह्मं ब्रह्मज्ञानविधानं भुवि मर्त्यः ।
रामं श्यामं कामितकामप्रदमीशम्
ध्यात्वा ध्याता पातकजालैर्विगतःस्यात् ॥

ச்ரத்தாயுக்தோய: படதீமம் ஸ்தவமாத்யம்
ப்ராஹ்மம் ப்ரும்மஜ்ஞானவிதானம் புவிமர்த்ய:
ராமம் ச்யாமம் காமித காமப்ரதமீசம்
த்யாத்வா த்யாதா பாதகஜாலைர்விகதஸ்யாத்

राजा दशरथोऽपि दिव्यमारूढो रथम् ।
रघुकुलजलनिधिकौस्तुभमात्मजमन्वत्रान्वग्रहीत् ॥ ४३

ராஜா தசரதோபி திவ்யமாரூடோ ரதம்
ரகுகுலஜலநிதிகௌஸ்துப மாத்மஜமந்வத்ராந்
[வக்ரஹீத் 43

राजा = *அரசனான*
दशरथोऽपि = *தசரதனும*
दिव्यं रथं = *தேவரதத்தை*
आरूढ = *ஏறினவனுய்க்கொண்டு*
अत्र = *அந்த இடத்தில்*
रघुकुल = *ரகுகுலமாகிற*
जलनिधि = *சமுத்ரத்துக்கு*
कौस्तुभं = *கௌஸ்துபமணி போன்றவனை*
आत्मजं = *புத்ரனை இராமனை*
अन्वग्रहीत् = *அனுக்ரஹித்தான்*

स्वस्मिन्विष्णुभावं बोधितोऽपि दैवतैः ।
विश्वसिति स्म न सत्यवदग्र्यः कौसल्यात्मभूः ॥ ४४

ஸ்வஸ்மிந்விஷ்ணுபாவம் போதிதோபி தைவ
[தை:
விச்வஸிதி ஸ்ம ந ஸத்யவதக்ரிய: கௌஸல்யா
[த்மபூ: 44

सत्यवदग्र्य = சத்யவான்களுக்குள் முதன்மைபெற்ற
कौसल्यात्मभू = கோசலையின குமாரனை இராமன்
स्वस्मिन् = தன்னிடமுள்ள
विष्णुभावं = விஷ்ணுவின் தன்மையை
दैवतै = தேவர்களால்
बोधितोऽपि = போதிக்கப்பட்டவனுக இருந்து
नविश्वसितिस्म = நம்புகின்றுன் இல்லை.

लोके दुरपवादभीरवो हि साधवः ।
यत्प्रकृतिपवित्रमपि स्वकलत्रं संशोध्याग्रहीत् ॥ ४५

லோகே துரபவாத பீரவோ ஹி ஸாதவ:
யத்ப்ரக்ருதிபவித்ரமபி ஸ்வகளத்ரம் ஸம்ஸோத்
[யாக்ரஹீத்

लोके = உலகில
साधव = சாதுககள
दुरपवादभीरवो हि கெட்ட சுபாவத்துக்கு பயநதவர்கள அல்லவா
यत् = ஏனென்றால
प्रकृति = ஸ்வபாவமாகவே
पवित्रं = பரிசுததையான
स्व = தன்னுடைய
कलत्रं = பதனியான சீதையை
संशोध्य = (அகனிமூலம) பரிசோதிதது
अग्रहीत् = ஸ்வீகரிததுக்கொணடான்

यानं पुष्पकाख्यं लक्ष्मणेन सीतया ।
वानरराक्षसगणपरिपूर्णोऽप्यारुरोह सः ॥ ४६

யாநம் புஷ்பகாக்யம் லக்ஷ்மணேனஸீதயா
வாநரராக்ஷஸகணபரிபூர்ணோப்யாருரோஹ ஸ:

सः = *அந்தராமன்*
लक्ष्मणेन = *லக்ஷ்மணனுடனும்*
सीतया = *சீதையுடனும்*
वानरराक्षसगण = *வானர ராக்ஷஸகோஷ்டியால்*
परिपूर्ण = *நிறைந்தவனாக*
पुष्पकाख्यं = *புஷ்பகம் என்னும் பெயருள்ள*
यानं = *ஆகாயவிமானத்தை*
आरुरोह = *ஏறிக்கொண்டான்*

तीर्त्वा त्मीयवृत्तं धर्मपत्न्यै कीर्तयन् ।
पारावारमवाप द्राक्स भरद्वाजाश्रमम् ॥ ४७

தீர்த்வாத்மீயவ்ருத்தம் தர்மபத்நை கீர்தயந்
பாராவாரமவாப த்ராக்ஸ பரத்வாஜாஸ்ரமம்

स = இராமன்
धर्मपत्न्यै = தாமபத்னியான சீதைக்கு
आत्मीय = தன் சம்பந்தமான
वृत्तं = நிகழ்ச்சிகளை
कीर्तयन् = சொல்லிக் கொண்டே
पारावारं = சமுத்ரத்தை
तीर्त्वा = தாண்டி
भरद्वाजाश्रमं = பரத்வாஜ முனியின் ஆஸ்ரமத்தை
द्राक् = விரைவில்
अवाप = அடைந்தான்.

लब्ध्वातिथ्यमेषोऽनुत्तमं श्रीराघवः ।
गुहमुखमित्रगणान्समतोषयदाश्लेषादिना ॥ ४८

லப்த்வாதித்யமேஷோநுத்தமம் ஸ்ரீராகவ
குஹமுகமித்ரகணாந்ஸமதோஷயதாச்லேஷா
[திநா

एष = இந்த
श्रीराघव. = ஸ்ரீராமன்
अनुत्तमं = மிகவும் மேன்மையுள்ள
आतिथ्यं = விருந்தை
लब्ध्वा = அடைந்து
गुहमुख = குகன் முதலிய
मित्रगणान् = நண்பர் கூட்டத்தை
आश्लेषादिना = தழுவுதல் முதலியவற்றால்
समतोषयत् = களிக்கும்படி செய்தான்.

ज्ञातुं भरतवार्तां प्रहिणोच्छ्रीमारुतिम् ।
नन्दिग्राममुपागमदस्तङ्गमितसंशकः ॥ ४९

ஞாதும் பரதவார்தாம் ப்ராஹிணோத்ஸ்ரீமாரு
[திம்
நந்திக்ராமமுபாகமதஸ்தம்கமிதஸம்ஸய:

இராமன்

भरतवार्तां = பரதன் சமாசாரத்தை
ज्ञातुं = அறிவதற்கு
श्रीमारुतिं = ஆஞ்சனேயனை
प्राहिणोत् = அனுப்பினான்
अस्तङ्गमित = போக்கடிக்கப்பட்ட
संशयः = சந்தேகம் உடையவனாக
नन्दिग्रामं = நந்திக்ராமத்தை
उपागमत् = அடைந்தான்.

भ्राता स्फटिकचेता भरतोऽयं स्वराज्यम् ।
अर्पयति स्म सुसम्पदुदारं सीतापतये ॥ ५०

ப்ராதா ஸ்படிகசேதா பரதோயம் ஸ்வராஜ்யம்
அர்பயதி ஸ்ம ஸுஸம்பதுதாரம் ஸீதாபதயே

स्फटिकचेता = ஸபடிகம்போல் களங்கமற்ற மன [துடைய
भ्राता = சகோதரன்
अयं = இந்த
भरत. = பரதன்
सुसंपदुदारं = விருத்தியடைந்த ஐஸ்வர்யங்களால் [உதாரமான
स्वराज्यं = தன் ராஜ்யத்தை
सीतापतये = இராகவனின் பொருட்டு
अर्पयतिस्म = அர்பணம் செய்தான்.

पौराअभ्यर्षिञ्चन्सर्षिसङ्घा राघवम् ।
वासवमिव वसवोऽध्यासीनं सिंहासनम् ॥ ५१

பௌரா அப்யஷிஞ்சந்ஸரிஷிஸங்காராகவம்
வாஸவமிவ வஸவோத்யாஸிநம் ஸிம்மாஸநம்

सर्षिसङ्घा = *ரிஷிகணங்களோடுகூடிய*
पौराः = *பட்டினத்து மகாஜனங்கள்*
वसवः = *அஷ்டவசுககள*
वासवमिव = *தேவேந்திரனைப்போல்*
सिंहासनं = *சிமமாசனததில்*
अध्यासीनं *வீற்றிருககும*
राघवं = *ஸ்ரீராமனை*
अभ्यषिञ्चन् = *அபிஷேகமபண்ணினார்கள்*

रामं रत्नकिरीट कुण्डलयुतं केयूरहारान्वितम्
सीताऽलंकृतवाम भागममलं सिंहासनस्थंविभुं ।
सुग्रीवादि हरीश्वरैस्सुरगणै स्ससेव्मानप्रभुम् ॥
विश्वामित्रपराशरादिमुनिभिः संस्तूयमानप्रभुम् ॥

ராமம்ரத்னகிரீடகுண்டலயுதம்கேயூரஹாராந்வி
[தம்
ஸீதாலங்க்ருதவாமபாகமமலம் ஸிம்மாஸனஸ்
[தம்விபும்
ஸுக்ரீவாதி ஹரீச்வரைஸ்ஸுரகணைஸஸம்
[ஸேவ்யமானமஸதா
விச்வாமித்ரபரசராதிமுனிபிஸ்ஸம்ஸ்தூயமான
[ப்ரபூம்

कामं रामचन्द्रः पूजयित्वा प्रेमतः ।
स्वस्वपुरीमनुजज्ञे गन्तुं सुग्रीवादिमान् ॥ ५२

காமம் ராமசந்த்ர: பூஜயித்வாப்ரேமத:
ஸ்வஸ்வபுரீமநுஜக்ஞே கந்தும் ஸுக்ரீவமாதி
[மாந்

रामचन्द्रः = ராமசந்திரன்
प्रेमतः = ப்ரீதியுடன்
कामं = மிகவும
पूजयित्वा = பூஜைசெய்து
सुग्रीवादिमान् = சுக்ரீவன் முதலியவர்களை
स्वस्वपुरीं = தங்கள் தங்கள் நகரத்தைக குறித்து
गन्तुं = செல்வதறகு
अनुजज्ञे = அனுமதி கொடுததான

श्लाघ्ये स्वर्गलोका द्रामराज्ये सत्प्रजाः । ५३
धर्ममार्गनिरता अतिवेलं कुशलं लेभिरे ॥

ச்லாக்யே ஸ்வர்கலோகா த்ராமராஜ்யே ஸத்ப்ரஜா
தர்மமார்க நிரவா அதிவேலம் குசலம் லேபிரே

स्वर्गलोकात् = தேவலோகததைக் காடடிலும
श्लाघ्ये = சிலாக்கியமான
र मराज्ये = ராமாாஜயததில உளள
सत्प्रजा = நல்லப்ரஜைகள்
धर्ममार्ग = தர்ம மார்ககததில்
निरताः = ஆசையுளளவர்களாக
कुशलं = க்ஷேமததை
लेभिरे = அடைந்திருந்தார்கள்

भक्तिर्मुक्तिविधायिनी भगवतः श्रीरामचन्द्रस्यहे
लोकाः कामदुघाङ्घ्रि पद्मयुगलं सेवध्वमत्युत्सुकाः
नानाऽज्ञानविशेषमन्त्रविततिं त्यक्त्वासुदूरे भृशं
रामं श्याम तनुं स्मरारि हृदये भान्तं भजध्वं बुधाः

பக்திர்முக்திவிதாயினி பகவத: ஸ்ரீ ராமசந்திர ஸ்யஹே
லோகா: காமது காங்க்ரிபத்மயுகளம் ஸேவத்வம் அத்யுத்ஸுகா:
நாநாக்ஞானவிசேஷமந்த்ரவிததிம் த்யக்த்வாஸுதூரேப்ருசம்
ராமம் ச்யாமதநும் ஸ்மராரி ஹ்ருதயே பாந்தம் பஜத்வம் புதா:

संसार सागर भयापह विश्वमन्त्रम्
साक्षान् मुमुक्षुजल सेवित सिद्धमत्रम् ।
सारंगहस्त मुखहस्त निवासमन्त्रं
कैवल्यमन्त्रम निशं भज राममन्त्रम् ॥

ஸம்ஸார ஸாகர பயாபஹ விச்வ மந்த்ரம்
ஸாக்ஷாந்முமுக்ஷுஜன ஸேவித ஸித்தமந்த்ரம்
ஸாரங்க ஹஸ்தமுக ஹஸ்த நிவாஸமந்த்ரம்
கைவல்யமந்த்ரம னிசம் பஜராம மந்த்ரம்

जयतु जयतु मन्त्रो जन्मसाफल्यमन्त्रः
जनन मरणभेदक्लेश विच्छेद मन्त्रः
सकल निगम मन्त्रः सर्वशास्त्रैकमन्त्रः
रघुपति निजमन्त्रः रामरामेति मन्त्रः

ஜயது ஜயது மந்த்ரோ ஜன்மஸாபல்யமந்த்ர:
ஜனன மரண பேதக்லேச விச்சேதமந்த்ர:
ஸகலநிகம மந்த்ர: ஸர்வசாஸ்த்ரைகமந்த்ர:
ரகுபதிநிஜமந்த்ர ராமராமேதி மந்த்ர:

मातुर्भारतोर्व्याः प्रेमपुत्रा वयमिमे ।
रामकथामृतसागरमग्ना भूयास्मा निशम् ॥ ५४

மாதுர்பாரதோர்வ்யா: ப்ரேமபுத்ராவயமிமே
ராமகதாம்ருதஸாகரமக்நா பூயாஸ்மாநிசம்

मातुः = தாயான
भारतोर्व्याः = பாரதபூமியினுடைய
प्रेमपुत्रा பிரேமபுத்திராகளான
इमेवयम् = இந்த நாம்
अनिशम् = எப்போதும
राम = ராமனுடைய
कथा = கதையாகிய
अमृत = அமிர்தமயமான
सागर = சமுத்திரத்தில
मग्ना = மூழ்கினவர்களாக
भूयास्म = ஆகுவோமாக.

न्यायाधीश भक्तहरिहरार्य शासनात् ।
कृष्णमूर्तिरकरोन्मधुरास्थः श्रीरामगीतम् ॥ ५५

ॐ तत् सत्

ந்யாயாதீர பக்தஹரிஹரார்யசாஸநாத்
கிருஷ்ணமூர்த்திகரோந்மதுராஸ்த: ஸ்ரீராம
[கீதம்

ஓம் தத் ஸத்